

Lázáry René Sándor
(1859–1929)
Abiság

- „1. Mikor pedig megvénhedt és megöregedett
Dávid király, bár leplekkel takargatták be,
mégsem bírt felmelegedni.
2. És mondának néki az ő szolgálói: Keressenek
az én uramnak, a királynak egy szűz leányt,
a ki a király körül legyen, és őt ápolja,
aludjék karjai között, és melegítse fel az
én uramat, a királyt.
3. Keresének annakokáért egy szép leányt
Izraelnek minden határiban; és találák a Súnem
városából való Abiságot, a kit el is hozának
a királyhoz.
4. És a leány igen szép volt, és a királyt ápolta
és szolgált néki. De a király nem ismeré őt.”

(I. Kir. 1,1–4)

1. Ne szólj! Lopózz be hűvös
éjszakámba: ágyasházamban
reszketek, hideg ráz.

2. Vén láz vaczogtat, mint rossz
ónkupát: földindulás horpadt,
ürült edényt. Az rezdül így, ha
végleg ottfeledtek a hálótermek
ében asztalán.

3. Ne szólj! Ne késs! Lopózz be,
bogyha hívlak: forró hideg lel,
fájnak csontjaim.

4. Fájnak, fáznak, remegnek, szinte
megrepednek, mint hangtalan sziklák
a pusztaságban, ha nap hévsége
s hajnalok fagya feszíti szét
közömbös testöket... Úgy zengenek.

5. De kínban zengek én is. Mivel
kihültem, mint egy régi kő: öreg
begyűlegek gyűrött ránczai.

6. Hát jöjj! Lopózz be! Reszketek:
borulj rám! Feküdj reám, ha féregként
vonaglok, akár kiszáradt vén
folyómeder, vagy szélfúvásban fázó
függönyök: csillagzatok magasság fátylain.

7. Úgy fázom én. Hiába gyúl a tűz.
Hiába rajtam száz rideg lepel.
Hiába bújok állatbőr-halomba, ha
csak magamba burkolózhatom,
miként ha bánat volnék, agg magány.

8. Kihültem én. Hiába száz lepel.

9. Hát jöjj, borulj rám: légy te lenge
leplem! Légy lágyan omló álom, könnyű
hullás! Légy könnyű, messzi, drága
kelme, melyet sosem viselhet már a
vétkező test...

10. Csupán az elme érinthet hasonlót.
netán a lelkek lassult veresése,
müddön való világuk vetkezik le...

11. Feküdj reám, boríts el, mint a fény:
melengess, mint az ifjabb nyáriidők!
Úgy hullj le rám, mint délutáni
álom: légy könnyedebb csapongó
tollpibénéél... Légy könnyű, mint ha
Isten rámlehelne.

12. Bizony mondom, hogy súlytalan
lebegsz. Könnyebb vagy apró, véletlen
madárnál, míg fekszel itt nehéz
szívem fölött, kopár, kiszikkadt
férfimellkason.

13. Akár magasló szirtetőre
tévedt kicsiny rigó.

14. Remegsz te is. Ne rebbenj el!
Ne reszkess! Ne riasszon föl vérem
döndülése, mert ismerős, mint elzúgó
vizek, köögörgeteg vagy várkapuk zaja.
Oly ismerős az, mint lélegzeted.

15. Remegsz: egymástól némán
reszketünk, mint tengeren párbuzamos
babok, kiket más-más hullámozás
űz a parthoz. Más szellő hajt, más
bordoz szét bennünket, s megint más
hajszol légi semmiségbe. Végző morajlás –
mégis ismerős, mert vágyainknál
ismeretlenebb.

16. Ne szólj! Ne moccanj! Fedj be,
mint a csend: hallgass, melengess,
tarts a karjaidban! Hanem csak úgy,
miként kicsorbult, hűvös kardvasat.

17. Akárha sutban döglődő kutyát, ki
meglehet, hajdan királyi volt, de már
galád, csúf, gémberegt tetem. Úgy tartó
öledben engem is.

18. Mert fázom én. Megháborodtak
fürge tagjaim... De immár régen
együtt reszketünk: egykedvűen,
mint kettős czedruw fáradt ágai.
Külön s egyetlen árnyékot vetünk.

19. Úgy, Abiság, úgy tartó meg öledben!
És ne szeress, sose csókolj! A testi
valóm roncs. Csak suta vétkek összekuszált,
rossz szövvénye: didergő, drága szemétdomb,
mely önmagába roskad... Kényszerek, árva
bűnök kaparják szét kevélyen végül is azt,
ami megmaradt még. Amde a lélek. A lelkem.
A lelkem öled legalább,
Abiság, csak a lelkem!

20. Most csak a lelkem öled, Abiság,
csak a lelkem. Mert fiatal vagyok én,
s agg is, akár a Teremtés. Mert telerakva a
Föld örömeikkel, mégsem enyém valahány: mind
mégsem enyéme.

21. Túl fiatal vagyok én, Abiság, ma
a vágyhoz: vén vagyok én szerelemhez,
túl vén tán a balálhoz is.

Jeruzsálem, 1900 júliusában